

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 395/2010-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť J. F., K., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s porušením základného práva na ochranu vlastníckeho práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na pokojné užívanie majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Co 162/09, 4 Co 161/09 z 25. marca 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. F. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júla 2010 faxom a 7. júla 2010 osobne doručená sťažnosť J. F., K. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s porušením základného práva

na ochranu vlastníckeho práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 162/09, 4 Co 161/09 z 25. marca 2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 79/07 sa žalobou podanou 9. mája 2007 Okresnému súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu domáhal, aby okresný súd rozhodol o právach a povinnostiach vyplývajúcich zo zaniknutého, ale ešte nevyporiadaného bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“), a to tak, aby nehnuteľnosti tvoriace BSM (rodinný dom a príslušné pozemky) boli priznané do výlučného užívania jeho bývalej manželky, ktorá by za toto užívanie bola povinná platiť sťažovateľovi odplatu v ním navrhovanej sume. Sťažovateľ v sťažnosti tiež uviedol, že v čase podania uvedenej žaloby okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 950/99 už konal aj o vyporiadaní BSM.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 18 C 79/07 z 26. marca 2009 žalobu sťažovateľa zamietol, pričom v súvislosti s týmto rozhodnutím sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol: *„Súd prvého stupňa dospel k záveru, že rozhodnutím súdu nie je možné založiť právny stav, aby nehnuteľnosť bola určená do výlučného užívania jedného z bývalých bezpodielových spoluvlastníkov a druhému by mal platiť úhradu.“*

Následne na základe odvolania sťažovateľa krajský súd napádaným rozsudkom sp. zn. 4 Co 162/09, 4 Co 161/09 z 25. marca 2010 rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Sťažovateľ sťažnosťou podanou ústavnému súdu vyjadruje svoju nespokojnosť s rozhodnutím krajského súdu, ktorý odobril rozhodnutie okresného súdu, čím mu podľa jeho presvedčenia nebola poskytnutá ochrana jeho vlastníckeho práva k nehnuteľnosti patriacej do zaniknutého BSM, ktorej ochrany sa svojou žalobou domáhal.

V súvislosti s rozsudkom krajského súdu sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Je teda nesporné, že navrhovateľ už 11 rokov nemôže ani držať, ani užívať, ani brať úžitky z predmetu svojho vlastníctva, pričom ako to vyplýva z ustanovenia § 123 Občianskeho zákonníka, tieto oprávnenia patria k základným atribútom vlastníckeho práva.

Z uvedeného dôvodu sa sťažovateľ obrátil na súd a dožadoval sa rozhodnutia o hospodárení so spoločnou vecou, ktorým by bolo rozhodnuté o tom, ktorý z bezpodielových spoluvlastníkov bude mať akým spôsobom úžitok z rodinného domu. ...

Odvolačný súd na odvolacie námietky sťažovateľa uviedol, že sťažovateľ a jeho bývalá manželka sú vlastníkami celej veci, pričom je treba odobrať záver súdu prvého stupňa v tom, že žiaden zákon neupravuje, ako sa v dobe medzi zánikom a vyporiadaním riadia právne vzťahy, týkajúce sa majetku a záväzkov, ktoré tvoria jeho predmet. Toto je potrebné zohľadniť len v konečnom vysporiadaní.

Odvolačný súd neposkytol sťažovateľovi ochranu jeho vlastníckeho práva napriek tomu, že bolo zrejmé z vykonaného dokazovania, že sťažovateľove oprávnenia vyplývajúce z jeho vlastníckeho práva, tento, už viac než 11 rokov nemôže využívať. ...

Sťažovateľ poukázal už v časti II. tejto sťažnosti na ustanovenie Občianskeho zákonníka, ktoré výslovne umožňuje vzťahovať na právne vzťahy výslovne neupravené v ustanoveniach Občianskeho zákonníka také ustanovenia, ktoré sú im svojou povahou a obsahom najbližšie.

Tak v tomto prípade bol súd povinný zaoberať sa sťažovateľovým návrhom so zreteľom na to, aké ustanovenia Občianskeho zákonníka je potrebné použiť, aby sťažovateľovi bola poskytnutá tá ochrana vlastníckeho práva, ktorú mu poskytuje Ústava Slovenskej republiky a Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd.

Pokiaľ súdy oboch stupňov konštatovali, že rozhodnúť spôsobom navrhovaným sťažovateľom nie je možné, pretože odporkyňa, rovnako ako sťažovateľ, majú k predmetnej veci vlastnícke právo v celosti, potom nebrali zreteľ práve na skutočnosť, že vlastnícke právo jedného z bývalých bezpodielových spoluvlastníkov je obmedzované práve vlastníckym právom rovnakého obsahu aj rozsahu druhého spoluvlastníka. ...

Súdy sa však nevysporiadali s otázkou, akým spôsobom zabezpečili v tomto konaní ochranu vlastníckeho práva sťažovateľa, ktorej sa svojim návrhom domáhal.

Sťažovateľovi nielenže odopreli takúto ochranu, ale (aj keď si je sťažovateľ vedomý, že túto okolnosť v tejto sťažnosti napadnúť nemôže) predovšetkým súd prvého stupňa svojim základné práva sťažovateľa porušujúcim postupom v konaní o vysporiadaní BSM robí definitívne vysporiadanie BSM otázkou ďalekej budúcnosti.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu, zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s právom na ochranu jeho vlastníckeho práva, podľa článku 20 ods. 1 vety druhej Ústavy SR a v spojení s právom na pokojné užívanie majetku zakotveného v článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Co 162/2009, 4 Co 161/2009-10 zo dňa 25. 3. 2010.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskému súdu v Košiciach pokračovať v porušovaní práv sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Co 162/2009, 4 Co 161/2009-10 zo dňa 25. 3. 2010 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ sťažnosťou podanou ústavnému súdu vyjadruje svoju nespokojnosť s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 162/09, 4 Co 161/09 z 25. marca 2010, ktorým malo byť podľa neho zasiahnuté predovšetkým do jeho vlastníckeho práva zaručeného a chráneného čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu a v spojení s uvedeným malo byť porušené aj jeho základné právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy. Sťažovateľ svoje presvedčenie o porušení označených práv založil na argumentácii, že všeobecné súdy vôbec nezohľadnili, že od zániku BSM kvôli sporom s bývalou manželkou (žalovanou) nemôže už viac ako 11 rokov užívať nehnuteľnosti tvoriace BSM, a to bez akejkoľvek náhrady.

Ústavný súd v prvom rade podotýka, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či sú, alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitráry) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav.

Inými slovami, skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05, II. ÚS 127/07). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„Odvolací súd vec prejednal na neverejnom zasadnutí bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. ...

Podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V zmysle citovaného zákonného ustanovenia odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne, pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej, aj pokiaľ ide o rozhodnutie o nepriznaní oslobodenia od súdneho poplatku.

Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej, je potrebné zo strany odvolacieho súdu zdôrazniť, že žalobca aj žalovaný sú vlastníkami celej veci. Ich podiel je vyjadrený 1/1 a každý z nich má právo v celej veci. Počas existencie nevyporiadaného BSM nie je možné založiť taký právny stav, aby nehnuteľnosť bola určená, do výlučného užívania len jedného z manželov a druhý by bol vylúčený a už vôbec nie, aby za polovicu nehnuteľnosti platil náhradu bývalý manžel. V tomto smere sú potom aj odvolacie námietky irelevantné, v prejednávanom prípade sa jedná o zaniknuté, ale doposiaľ nevyporiadané bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, pričom je treba odobriť záver súdu prvého stupňa v tom, že žiaden zákon neupravuje ako sa v dobe medzi zánikom a vyporiadaním riadia právne vzťahy týkajúce sa majetku a záväzkov, ktoré tvoria jeho predmet. Toto je potrebné zohľadniť len v konečnom vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva.

Nepochybne tak žalobca ako aj žalovaná sú vlastníkami celej veci, ich podiel na nehnuteľnosti je vyjadrený podielom 1/1 a každý z nich má právo v celej veci resp. vlastnícke právo jedného je obmedzené rovnakým vlastníckym právom druhého. To sú nepochybne správne závery súdu prvého stupňa a preto odvolaciemu súdu neostávalo iné, ako rozsudok v zmysle ust. § 219 ods. 2 O. s. p. potvrdiť.“

Z citovaného rozhodnutia krajského súdu je zrejmé jeho stotožnenie sa s právnym názorom okresného súdu, ktorý svoje rozhodnutie založil na konštatovaní, že na úpravu právnych vzťahov rozvedených manželov k majetku tvoriacemu BSM je potrebné až do jeho vyporiadania aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o BSM, ktoré právne regulujú vzťahy manželov k ich spoločne nadobudnutému majetku. Vzhľadom na uvedené je teda potrebné aj po zániku BSM až do doby jeho vyporiadania hľadiť aj na rozvedených manželov stále ako na bezpodielových spoluvlastníkov spoločného majetku, ktorých vlastnícke právo k tomuto majetku je rovnocenné, čo sa týka jeho veľkosti (podiel 1/1), ako aj jeho atribútov (držať, užívať, požívať, disponovať).

Obrana sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu obsiahnutá v jeho odvolaní proti tomuto rozhodnutiu bola založená predovšetkým na tvrdení, že nie je možné stotožniť sa so záverom okresného súdu o tom, že vlastníctvo sťažovateľa, ako aj vlastníctvo jeho bývalej manželky k ich spoločnému majetku je de iure založené na princípe rovnosti, pretože *„de facto som z užívania domu vylúčený a zamietnutím môjho návrhu prvostupňový súd mi neumožnil podieľať sa na užívaní nehnuteľnosti ani takou formou, pri ktorej by mi odporkyňa za užívanie aj mojej nehnuteľnosti uhrádzala finančnú čiastku“*.

Krajský súd v rozsahu svojej prieskumnej právomoci odvolacieho súdu preskúmal v rozsahu sťažovateľom uplatneného odvolacieho dôvodu rozhodnutie okresného súdu a v celom rozsahu sa s ním stotožnil, pričom navyše ešte konštatoval, že bez riadneho vyporiadania BSM, resp. pred jeho vyporiadaním, nie je možné založiť taký právny stav, aby nehnuteľnosť patriaca do BSM bola určená do výlučného užívania len jedného z manželov a druhý by bol vylúčený.

Podľa názoru ústavného súdu nemožno tak závery okresného súdu, ako ani na ne nadväzujúce závery krajského súdu považovať za svojvoľný výklad a aplikáciu príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, ktorý by mohol mať za následok porušenie základného práva sťažovateľa vlastníť majetok a jeho práva na ochranu vlastníctva.

Argumentácia sťažovateľa je vo svojej podstate založená na tom, že bol, resp. už viac ako 11 rokov je vylúčený z užívania jeho veci, t. j. v danom prípade nebola spornou otázkou samotného vlastníctva k nehnuteľnosti patriacej do BSM, ale sporným sa stala konzumácia tohto vlastníckeho práva, resp. jeho kvalitatívna stránka. Inými slovami, sťažovateľ síce na jednej strane argumentuje tým, že aj napriek tomu, že je vlastníkom nehnuteľnosti patriacej do BSM, nemôže ju užívať a požívať v rozsahu, ktorý by zodpovedal jeho vlastníckemu právu, pretože mu v tom bránia nezhody s jeho bývalou manželkou, avšak na strane druhej sa sťažovateľ žalobou podanou okresnému súdu v skutočnosti nedomáhal ochrany týchto atribútov vlastníckeho práva, t. j. nedomáhal sa ochrany svojho užívacieho práva napríklad v tom zmysle, žeby všeobecný súd uložil jeho bývalej manželke povinnosť strpieť užívacie právo sťažovateľa a pod.

Práve naopak, žalobou podanou okresnému súdu sa sťažovateľ nesnažil dosiahnuť ochranu svojho užívacieho práva k jeho vlastníctvu, ale s týmto svojím užívacím právom disponoval v tom zmysle, že žiadal, aby toto jeho užívacie právo k nehnuteľnosti bolo priznané, resp. „*bolo prevedené*“ na jeho bývalú manželku za ním určenú odplatu. Takže sťažovateľ toto svoje užívacie právo aj „*ocenil, resp. ohodnotil*“, a to v situácii, keď BSM ešte nebolo vyporiadané, takže ani nebola známa veľkosť podielu sťažovateľa a podielu jeho bývalej manželky na ich spoločnom majetku, a teda nebol známy ani týmto podielom zodpovedajúci kvalitatívny rozsah ich vlastníckeho práva. Pritom určenie podielov rozvedených manželov na ich spoločnom majetku tvoriacom BSM je predmetom súdneho konania o vyporiadanie BSM.

Vzhľadom na to, že súdny spor o vyporiadanie BSM vedený okresným súdom pod sp. zn. 10 C 950/99 nebol v čase podania sťažnosti ústavnému súdu ešte ukončený, sa javí ako dôvodný záver krajského súdu, že do vyporiadania BSM treba na rozvedených

manželov hľadiť ako na rovnocenných vlastníkov, čo sa týka kvantity i kvality ich bezpodielového spoluvlastníckeho práva, a v prípade nezhôd bývalých (rozvedených) manželov v súvislosti s výkonom jednotlivých atribútov vlastníckeho práva k ich spoločnému majetku rozhodne o ochrane tohto atribútu na návrh niektorého z nich všeobecný súd (§ 146 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Do vyporiadania BSM, resp. do doby, keď niet zákonného právneho podkladu, sťažovateľ zákonite nemôže svojej bývalej manželke, ktorá je sama v rovnakom rozsahu a kvalite ako sťažovateľ vlastníčkou predmetu BSM, prenechať svoje užívacie právo k tomuto predmetu BSM, napr. do nájmu ani do obdobného vzťahu odplatného užívania.

Keďže všeobecné súdy sú pri svojom rozhodovaní viazané návrhom na začatie konania (žalobným petitom), môžu konať a rozhodovať len v medziach vymedzených samotnou žalobnou žiadosťou. Aj v prípade sťažovateľa okresný súd, ako aj krajský súd rozhodli iba v medziach žalobnej žiadosti sťažovateľa, ktorou boli viazané a ktorou sa sťažovateľ v skutočnosti ani nedomáhal ochrany svojho užívacieho práva v pravom slova zmysle, takže všeobecné súdy ani nemohli tomuto atribútu jeho vlastníckeho práva „in natura“ ochranu poskytnúť, a teda sa jej ochrany sťažovateľ nemôže primárne domáhať ani v konaní pred ústavným súdom.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd rozhodol v medziach žalobnej žiadosti sťažovateľa spôsobom, ktorému nemožno vyčítať svojvoľnosť a ktorý je z ústavného hľadiska udržateľný a akceptovateľný. Ústavný súd preto konštatuje, že rozhodnutím krajského súdu nemohlo žiadnym spôsobom dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy, ako ani jeho práva na ochranu vlastníckeho práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu, pretože krajský súd postupoval plne v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, ktorých výklad a aplikácia krajským súdom neodporuje ich zmyslu a účelu.

Zjavne neopodstatneným návrhom je návrh, ktorým sa namieta taký postup alebo rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi

označeným postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namieta, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažovateľ nenamietal porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy samostatne, ale iba v spojení s čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd vzhľadom na nezistené porušenie tohto článku ústavy a dodatkového protokolu dospel k záveru, že napádaným rozhodnutím krajského súdu nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, preto sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ako aj rozhodnutie o priznaní úhrady trov právneho zastúpenia je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tejto časti sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. septembra 2010